

TEOZÓFIA A MINDENNAPI ÉLETBEN

Életünk egyik legfontosabb kérdése az, hogy miként gyakoroljuk azokat az elveket, erkölcsi szabályokat és meggyőződéseinket, amelyek adott esetben szorosan kapcsolódnak a világról alkotott metafizikai elképzeléseinkhez. A világ népességének legnagyobb hányada sorolja saját magát valamelyik nagy hitrendszer hívének, de feltehető a kérdés: vajon igazán, meggyőződésből teszik és élik –e, vagy csak divatból, önámításból vagy üres hagyományokból származnak ezek a megnyilatkozások.

Minden filozófia, hitrendszer annyit ér, amennyire gyakorolják azt. A teozófia is akkor válik élővé, ha a mindennapi élet részévé emeljük. Mi erre az okunk? Az, hogy a teozófia átalakítja, átformálja mindennapi életünket, elősegítve azt, hogy megtaláljuk életcélunkat, és ez a cél vagy célok határozott irányt nyerjenek. Ez a változás az egészen jelentékeny dolgoktól indul és végül kiterjed lényünk és életünk egészére. Érzékennyé válunk a pozitív, nemes gondolatok, érzések és cselekedetek iránt, amely a boldogság-boldogtalanság, remény-reménytelenség érzéseit egészen más dimenzióba helyezi. Összefoglalva azt is mondhatjuk: hatalmas erkölcsi kihívással szembesülünk. Hiszen annak, aki elindul az ösvényen, állandóan keresnie kell a csatlakozást a pozitív-alkotó energiákhoz. Olyan érzéseket kell eltávolítania magából, mint a közöny, levertség, pesszimizmus, önsajnálát, önzés, túlzott ambíciózusság, lelkifurdalás, haszontalan vágyakozások és a testi élvezetekkel történő túlzott visszaélés. Viszont egészséges és tiszta testet kell fenntartania: tartózkodnia kell a dohányzástól, alkoholtól, drogoktól, lehetőség szerint a húsevéstől, olyan élethelyzetekben is különleges bátorságot és nyugalmat kell tanúsítania, amely másokban adott esetben pánikot váltana ki, a széthúzás helyett az egységet kell szolgálnia, mentálisan azonosan kell viszonyulnia mindenkihez, ha érték: dicséret és vádolás nélkül kell tennie, egyensúly és állandó nyugalom kell jellemezze. Képviselnie kell az igazságot, munkáját önmagáért és nem a jutalomért kell végeznie, és a legfőbb: ki kell fejlesztenie magában a valós és valótlán dolgok közötti különbségtétel képességét. Természetesen ezeknek a

tulajdonságoknak a kifejlesztése több inkarnációra terjed ki. Előadásomban azt a gyakorlati utat szeretném Önök számára ismertetni, amelyet ha követnek a teozófia élő gyakorlattá, életfilozófiájukká, lényük és életük meghatározó mozgatórugójává válik. Biztosíthatom Önöket, hogy életük minden részletére kiterjedő metamorfózisról van szó, amely legtöbbször lassan, csendben, fokozatosan, de elementáris belső változásokat hozva érlelődik meg.

Néhány fogalmat, építve arra a tudásra, amit az előző előadásokon már elsajátíthattak, röviden tisztázni szeretnék, mert elengedhetetlenül szükséges, hogy megértésükkel az ember helyét pontosan ki tudják jelölni: bizonyára áttekintették azokat a tanításokat, amelyek az ember felépítéséről, testeiről szólnak. Nos tudjuk, hogy az ember multidimenzionális lény: ennek tükrében különböztetjük meg az alábbiakat: mulandó személyiségünket: amely a fizikai, asztrális, alsóbb mentális tudathordozó eszközökön keresztül működő magasabb Én része, tehát abból az ideiglenes-tehát egy inkarnáció idejéig fennálló-eszközökből áll, amelyen keresztül a valódi ember megnyilvánul. Ezek a testek ideiglenes eszközei az igazi embernek. Mindenegyik inkarnáció során új fizikai, asztrális és alsó mentális eszközöket-testeket építünk. A felső mentális test a számtalan inkarnáció során azonban ugyanaz marad = ez a kauzális test és a benne lakozó ember az Ego = Egyéniség. A kauzális testben maradnak fenn elmúlt életeink tapasztalatai. Tehát a személyiség az Ego visszatükröződése a három alsóbb testben. A lélek fogalma megegyezik teozófiai értelemben az asztrális és mentális testeken keresztül működő ember tudatával. Azt is mondhatnánk a lélek = egyéniesült tudatunk, a tiszta értelem és fejlődésünk összes tapasztalata. Végül az emberi szellemet úgy definiálhatnánk, mint az Egyetemes szellem atomja, amely az akarat, bölcsesség és a teremtő tevékenység három aspektusát megnyilvánítva az alsóbb szinteken szereshető tapasztalatok érdekében egyéniesül. Az emberi szellem csak annak van tudatában, amivel a saját síkján kerül kapcsolatba. A tudat változása rezgéseket kelt az anyagban és a szellem így ébred tudatára annak, hogy anyag veszi körül. Tudását a sűrűbb szinteken is tökéletesíteni akarja, így részeit lebocsátja az alsóbb világokba. Ezt a folyamatot, tehát a szellem leszállását az anyagba: involúciónak nevezzük. Kezdetben az ember összetéveszti magát testeivel-tudathordozó eszközeivel, azonban idővel, a folyamat megfordul és az ember kezd kiemelkedni az anyagból: ez az evolúció folyamata. Az anyag ekkor már nem vakítja el a szellemet - isteni létünkre ébredünk. Fizikai létünk célja nem más, mint az állandó fejlődés; tudathordozó eszközeink finomítása, tökéletesítése-az ember isteni természetének kifejezése térben és időben.

Az alsó Manasz tevékenysége éppen ezért háromféle lehet:

- Felemelkedhet forrásához
- Részben felemelkedhet, részben belemerülhet az anyagba
- Vagy teljesen a szenvedélyek rabjává válik.

Mi tehát a feladatunk? Az Én egységét kell felfogni a Nem-Én sokféleségében. Azonban tudnunk kell, hogy a megnyilvánult világegyetemben az Én burkaival együtt található és a tudategység elválaszthatatlan az anyagtól. Fontos, hogy a mentális testet színtelenné, nyugodttá, rezzenéstelenné tegyük és képesnek kell lennünk a gondolatok folyamának megállítására. Úgy is fogalmazhatunk, hogy a burkok fölé kell emelkednünk. Elménknek csak saját ösztönzésére, és nem külső hatásokra szabad reagálnia. Tehát az Én eszközei lesznek a burkok és nem uralják az Ént. A világ nem érinthet meg bennünket, s az anyag minden megnyilvánulásával szemben süketnek és vaknak kell lennünk. Ezt viszont csak akkor lehet megvalósítani, ha mély meggyőződés alakul ki bennünk az Én valóságáról.

A személyiség az ellentmondásos vágyak gyűjtőhelye. Minden vágy természeténél fogva énközpontú – ez pedig egy hamis én kialakulásához vezet. Ebből az állapotból kell kitörnünk, megszabadulnunk. Milyen ez a folyamat? A forradalom, amely lezajlik bennünk nem a szó szoros értelmében vett forradalom. Ennek a transzformációnak a megértés és a konfliktusoktól mentes szabadság állapotában kell lezajlania. A bennünk lévő káoszt felváltja a rend, amelyet idáig annak hittünk. Ez a rend a szabadság állapota, egy mindenre kiterjedő szeretetet generál bennünk és egy vízióban egyesíti mindazt, ami másokban, a világban isteni. Ez egy szent és természetes átalakulás és nem az agyunk vagy akaratumk által vezérelt korlátozott és a bölcsességet nélkülöző folyamat. Fő teendőnk az, hogy felszámoljuk azokat az akadályokat, amely ezt a kivirágzást gátolja. Számos állapotban élhetjük mindennapjainkat. Lehetünk idősek, az élettől megcsömörlöttek, és számos módon korlátozottak. Azonban frissekké, fiatalokká és szívünkben megújultakká is válhatunk. Hogyan lehet ezt elérni? Nem pusztán akarattal és tervezéssel, mert az egy forrásból kiáradó élet az, amely megfiatalít minket. Olyan létállapotról beszélek, amelyben nincs hanyatlás, és állandó hév, lendület jellemzi a tudatosság síkjait. Fizikai testünk a természet törvénye szerint öregszik, de tudatunkban mindig frissekké, optimistákká, alkotókészekké kell válnunk. Két dolog hihetetlenül fontos: törekedjünk az élet igazságainak megértésére – tehát – a valós és valótlan megkülönböztetésére, illetve törekedjünk az önzés nélküli cselekvés megvalósítására. Ha képesek vagyunk ezen tulajdonságainkat kifejleszteni magunkban, lényünk elemi igazságai fejlődnek ki. Mit jelent az élet igazságainak megértése? Ez nem az intellektuális, enciklopédikus megértést jelenti, hanem annak megértését, hogy hogyan élünk, cselekedjünk és tekintünk a világ dolgaira. Az akarat érzésével, ahogy azt általában értjük, viszont óvatosan kell bánni, mert olyan erőhullámot indíthat el, amely a különváltság érzését erősítheti, és akadályokat képezhet az Egy Isteni Akarat megnyilvánulása előtt, amely minden élet és fejlődés alapja.

Azt is meg kell vizsgálnunk, hogy képességeink milyen feladatra determinálnak minket és ez milyen mértékben alkalmazható arra a világra, amelyben élni szeretnénk. A világ nem az, aminek látjuk – igazi természetével

nem vagyunk tisztában. Sokkal gazdagabb, mint amit életünk legboldogabb pillanatában is megtapasztalhattunk. Ez a világ azonban túl van az intellektus világán, és emberi szavakkal csak igen nehezen lehet leírni. Az illúziókat hátunk mögött hagyjuk és saját igazi világunkhoz, lényünkhöz térünk vissza. Az úton elindulónak az a feladata, hogy alaposan tanulmányozza, értse meg és meditáljon az addig fel nem fedezett igazságokról, valóságokról. A Valóság ismeretéből származó tudás transzcendentális természetű. Meg kell tehát próbálnunk egyre mélyülő tudással vizsgálnunk világunkat, és ha lehetséges, intuíciónkat felébreszteni.

A különféle létállapotok által létrehozott illúzió mögött létezik a realitás világa. Mindennapi életünk tapasztalatai csak árnyai a valóságnak. Amikor az önmegismerés útjára lépünk azokat az árnyakat, homályos foltokat távolítjuk el, amelyek tudatunk előtt tornyosulnak. Általános módszer, hogy sokáig csak olvasmányainkon keresztül szerzünk információkat: ez azonban nem elégséges, hiszen csak az intellektus szintjén hat. Hogyan lehet továbbhaladni? A Shakti: a szeretet érzésén keresztül, amely továbbblendít minket. Ennek az érzésnek a kifejtésével és segítségével, amit mélyebb gondolatokkal erősíthetünk – eljuttat minket az intuícióig, s belső életünk dimenziói tágulhatnak ki. Szükséges kihangsúlyozni, hogy a szeretet az Isteni tudat egy része és összeköt minket az Egyel, így szüntette meg a különváltság érzését. Ez az állapot egyébként mindig együtt jár a boldogság érzésével.

Gondolják azonban meg, hogy szeretet csak két különvált között lehetséges. Amikor elérik az egységet, akkor már nem beszélhetünk a szeretet érzéséről. Mivé alakul? Az egység tudatává és azzá a boldogság, megelégedettség és öröm érzésévé, ami a magasabb síkokat és világokat jellemzi = Ananda. Általában a béke szót is alkalmazni szoktuk, de valójában nem fedi a fogalom egészét. Azért lényeges a szeretet érzésének ilyen módon történő megmagyarázása és a folyamatban helyének pontos kijelölése, mert nagyon sokan félremagyarázzák és értik ennek az érzésnek a lényegét a spirituális életben. Így megállapítható, hogy a szeretet nem feltétlenül emocionális. Igazából attól függ, hogy a közvetítő eszköz mi? Ha az asztrális közegegen keresztül nyilvánul meg – erős érzelemként jelentkezik.

Magasabb Énünk természeténél fogva határtalan és állandó nyomást gyakorol mindenre, ami korlátozni akarja. Amikor a korlátozások engednek gyönyört érzünk (ami a gyarapodás érzése), amikor ellenállnak fájdalmat. A boldogság öröktől fogva és örökre bennünk van.

A fájdalom érzése az elme működésében rejlik. Magasabb Énünket viszont nem lehetne megnyilvánulásra készíteni, ha csak boldogság érné. A fájdalom felkelti az Én figyelmét és az Én megvalósítás legfontosabb tényezője. A fájdalom felébreszti az Én cselekvőképességét és megtisztít bennünket. = mindent kiráz a testekből, ami az Én boldogságlényegével ellentétes. Igazából legnagyobb tanítónk, mert a legnagyobb leckéket a fájdalomból kapjuk. Ez pedig erőt, saját erőforrásaink feltérképezését jelenti.

A bölcs tehát nem riad vissza a fájdalomtól mert tudja, hogy megtisztulást, bölcsességet és erőt jelent. Egy inkarnáción belül sok fájdalmat élünk meg, tehát a tökéletesedésre is számos alkalmat nyerünk.

Mi az öröm szerepe? Az öröm képessé teszi az Ént a megnyilvánulásra. Az örömben az Én minden eszköze összhangba kerül egymással, és együtt rezeg-elvezethet egészen a megvilágosodásig.

Mindkét érzésnek megvan tehát a saját szerepe, hatása ránk, de nem azonosíthatjuk magunkat vele, inkább fogadjuk el amelyik éppen jelen van életünk adott pillanatában.

A Teozófiát másképpen isteni bölcsességként szokás emlegetni, de csak akkor válik valóban bölcsességgé, ahogy már említettem, ha a gyakorlatban alkalmazzuk. Úgy is mondhatnánk, hogy bizonyos szemszögből olyan erkölcsről beszélhetünk, amely saját bensőnkre és a minket környező világra vonatkozik. A leglényegesebb tehát, hogy a szakirodalomból, előadásokon megszerzett tudásunkat a gyakorlatba ültessük át.

A teozófus élete a cselekvés élete. Belső készítés, erős belső indíttatás nélkül nem lehet az önmegismerésbe fogni. Mi e téren a feladatunk: magunk és a világ alapos vizsgálata, feltérképezése, megértése. Ez egy folyamatos, életünk végéig tartó folyamat, amely azt eredményezi, hogy idővel megszűnik a félgőzzel történő cselekvés, illetve többé már nem fogunk sodródni az eseményekkel, hanem magunk vesszük kezünkbe az irányítást. A mindennapi szürke cselekvés csak azt az érzelmi és gondolati rutint erősíti, amelyben hétköznapijainkat töltjük. Viszont élettapasztalatunk azért hihetetlenül fontos, azért kell ezt az értékes forrást kihasználnunk, mert különösképpen a nyugati típusú társadalmakban élők számára végső célunkat csak ezen tapasztalatok felhasználásával, értékelésével lehet elérni. Mindegyik egy-egy lépcsőfok a tökéletesedés felé. Még egyszer hangsúlyozom, hogy a szenvedés és nélkülözés, de az öröm is itt nyeri el értelmét. Miért kell a negatívumokat elviselni? Azért mert életünk célja nem a személyes boldogság megvalósítása, hanem a fejlődés, mások segítése, és a helyes cselekvés a helyes út megtételének kedvéért, nem pedig azért, amit nekünk hozhat. Természetesen boldogság és megelégedés kísérheti a kötelesség teljesítését, de nem lehet motívuma. Valósítsuk meg mindazt, amivel mi tartozunk a világnak, és amivel hozzájárulhatunk embertársaink és a világ boldogulásához. Olyan adósságok és lehetőségek ezek, amelyeket ha nem térítünk meg, spirituálisan és erkölcsileg is törleszteni valónk marad következő inkarnációnkra. A Teozófia a kötelesség kvintesszenciája. Kötelességünk elismerni mindenkinek egyenlő jogot és privilégiumokat faj, szín, társadalmi v. születési helyzet megkülönböztetése nélkül. Ez együttes munkát jelent az emberiség haladásáért. Ezek az elvek örök érvényűek, nincsenek szükségszerűen kitéve az idő folyamában tapasztalható változásoknak v. egyéni sajátos gondolkodásmódnak. Négy nagy elv van, amely az emberiséget egy nagy családdá egyesíti: egyetemes egység, szolidaritás, karma és reinkarnáció. Ezekről az elvekről nagyon gyakran elfeledkezünk és

eltávolodunk a jóléti társadalmakban, és nem érzékeljük a nyomort, szenvedést, szegénységet. Önzés, közöny, brutalitás gyakran nyer elsőséget, azonban ne feledkezzünk meg, hogy minden jónak és rossznak az emberiségben található a gyökere, hajdanán mi is létrehozói lehettünk és ezeket a folyamatokat az okozat végtelen láncolata tartja fenn. Fejlődést csak nemes érzések, gondolatok táplálásával lehet elérni. Mindenkinek a spirituális cselekvés középpontjába kell fókuszálódni és minden nap szellemi erejét kisugározni. A karma törvénye minden esetben egyformán működik csak az egyének állnak más és más fejlődési fokon. Minden önző cselekedet visszafelé visz minket és minden nemes tett egy lépcsőfokot épít egy dicsőségesebb lét felé. Az önfejlődés integráns része az altruizmus. Ennek az útnak a bejárásánál, céljaink eléréséhez morális érzékünk, intuíciónk és felsőbb Énünk hangjára kell figyelniünk.

A teozófus saját magával szembeni kötelessége a felsőbb Énen keresztül meghódítani és ellenőrizni az alsóbb ént v. személyiséget. Belsőleg – erkölcsileg megtisztulni, semmitől és senkitől sem félni, semmit sem csak félig csinálni. Mai modern intellektuális nevelésünknek is köszönhetjük, hogy telve minden előítélettel és prekoncepcióval, elnyomjuk természetes intuíciónkat. (Olyan tudat, amely a buddhikus testen keresztül működik, miként az értelem a mentális testen keresztül működő tudat. Belülről jövő tuíció - tanítás). A nevelésnek: a vizsgákért történő hajsza, a memória edzése, a teljesítményhajsza, féltékenység, egymás eltaposása, önzőség helyett meg kell tanítani: az élet nehézségeit, az akaratot meg kell erősíteni, tudatosítani kell a kölcsönös függés és testvériség gondolatát. Pénzgyártó gépek helyett – erkölcsileg tiszta embereket, nyitott elméket kell képezni.

Egyenlőre nem a tömegek filozófiája a teozófia, de azoknak a világvallásoknak, filozófiai rendszereknek, amelyek ugyanazokat a nagy elveket vallják, jótékony hatása van az élet minden területére.

Beszéljünk még egy nehézségről: nagyon kusza gondolatok keringenek arról, hogy hogyan lehet kiválasztani azt a módszert, az ösvényt, amely saját magunknak a legmegfelelőbb. Nagyon egyszerűen fogalmazva miként, milyen eszközökkel tudjuk a leghatékonyabban elérni célunkat. Sokan gondolják, hogy mindenkinek csak egy lehetséges és üdvözítő módszer alkalmas. De nincs ilyen! Minden lépés szükséges az úton. Gondoljuk csak meg, hogy az ember természete, lényé állandóan változik. Minden pillanatban más és más élmények hatnak ránk és befolyásolják viselkedésünket, érzelmeinket és gondolatainkat. Ezek a folyamatok minden pillanatban komoly változásokat eredményezhetnek. Tehát időről - időre más és más módszert kell alkalmaznunk. Természetesen egyszerre csak egy módszerre koncentrálhatunk és alkalmazhatunk. Mindig, minden lépésünkkel 1-1 tulajdonságunkat tökéletesítjük, leginkább azért, mert a körülmények, amelyben vagyunk szintén 1-1 ilyen tulajdonságunk erősítéséhez járulnak hozzá. Tehát természetünk egy aspektusára történő koncentráció, fejlődésünk egy-egy lépcsőfoka és nem individuális különlegességünk. Ha máshogy vélekednénk, munkánk hatékonyságát nagyban lecsökkentenénk.

Minden lélek viszont unikum, egyedülálló és ki kell fejeznie egyedülálló tökéletességét, amely örökké létező a Monádban.

Nézzük most már egészen közelről a gyakorlati megvalósítás lehetőségét.

A legutolsó amit az ember felfedez: önmaga. Arra buzdítom önöket tehát, hogy először is gondolkodjanak el a következő, nagyon egyszerű, de annál nehezebben megválaszolható kérdéseken:

1. Az élő ember micsoda tulajdonképpen?
2. Mi történik, amikor érez, gondolkodik és cselekszik?
3. Mi az oka annak a küzdelemnek jó és rossz között, amit önmagában állandóan észlel?
4. Mi életének célja, jelenleg merre tart?

Egyszer eljön a lélek ideje, amikor el kezdi kutatni ezeknek a kérdéseknek a mikéntjét. Amikor kiábrándulnak a környező világból, amelyik tartós kielégülést sohasem nyújtott Ekkor ébrednek egy egészen más világ tudatára. Elfordulva a külvilág ragyogásától felfedezi a benső világ maradandó értékét. A lélek azonban sohasem szóval, hanem magával a keresett ténnyel fog válaszolni. Amikor a válaszok megjönnek, akkor a valóság élményeiként jelentkeznek. A felső Én öntudatára csak az isteni világokból az anyag felé ereszkedve juthat. A fizikai világban megszerzi azokat az ismereteket, ami csakis az anyagban lehetséges. Evvel az öntudatlenyúlással történik meg az anyagba süllyedés, amely a lelket zarándokútján indítja el. A probléma viszont az, hogy az Ego töredéke azonosítja magát azokkal a testekkel (fizikai, asztrális, alsó mentális) amelyekbe lenyúlt. Az inkarnálódott tudat nem osztozik az isteni Ént minden felölelő tudatában. A különváltság érzése maradéktalan lesz. Ideiglenes korlátozottságunkat azonban meg tudjuk változtatni, úgy, hogy tisztázzuk magunkban valódi természetünket: azt, hogy szellem vagyunk + bizalommal forduljunk saját képességeinkbe és használjuk azokat. Különváltságunk érzése rendellenes állapot. Szüntessük meg ezt az illúziót. Már csak azért is megéri, mert hihetetlenül nagy erőnkbe telik eme állapot fenntartása. Rázzuk le tehát az anyag igáját.

Kezdjük a folyamatot avval, hogy önmagukra gondolnak és figyelik hogyan gondolnak magukra. Fizikai testükkel azonosítják magukat? Ez az első illúzió, amit le kell győzni. A polaritást kell megváltoztatni. Nem a test uralkodik rajtunk, hanem szellemünknek kell uralkodni a matérián. E polaritásváltás eredményeképpen érezzék meg, hogy a test a miénk, és a belülről jövő életerő táplálja és energetizálja. Fizikai testünknek együtt kell rezegni tudatunkkal és dolgoztatni kell testünket.

Következő lépésben vonjuk vissza tudatunkat a testből, vonjuk magasabbra. Ugyanezt a változást kell elérnünk az asztrálestben. Az ember rendszerint átengedi magát érzelmeinek és azoknak a külső hatásoknak, amelyek viharokat okoznak az érzelmi testében. Úgy érezzük, érzelmeink belülről jönnek létre, de nem ez a helyzet mivel a külvilág nyomását és hatása befolyásolja minden

pillanatban. Ennek az állapotnak meg kell szűnnie. Belülről kell éltetni az érzelmi testet és olyan érzelmekkel telíteni, amelyeket mi választunk. Söpörjünk ki minden kicsinyes vágyat, és határozzuk meg, milyen érzéseket engedünk meg kialakulni. Érezzük aztán át ezeket és sugározzuk ki tudatosan. Melyek ezek az érzések?

1. Szeretet, az amelyik minden lény és dolog felé árad és nem az, amely birtokolni akar.
2. Devóció: a nagy munka iránt, amelyet elkezdtünk
3. Érezzük minden szenvedő iránt szimpátiát
4. Spirituális aspiráció: a magasabb rendű iránt

Ennek eredménye: ahelyett, hogy ködös, bizonytalan érzéseket mutató foltokkal lenne tele, már csak néhány, de határozott érzés lesz jelen az asztrálestben. Nem ébredhet benne semmiféle olyan inger, emóció, izgalom, amit nem mi akarunk. Itt is megváltozik a polaritás: belülről kifelé kezd élni.

Ugyanezt a folyamatot kell a gondolattesttel is végigcsinálni. Általános igazság, hogy sohasem cselekszünk anélkül, hogy előbb egy gondolati impulzussal lökést ne adnánk. Az értelem munkája olyan gyors, hogy gyakran észre sem vesszük hol járunk, és egészen kusza, gyakran negatív gondolati képeket teremtünk: miért hátrányos ez számunkra? Azért mert olyan erővel játszunk, amelyeket nem vagyunk képesek irányítani. A gondolat energia: ha vki gondolkodik, rezgés keletkezik a mentálestben:

a gondolat minősége határozza meg a színt

a gondolat természete határozza meg a formát

a gondolat határozottsága határozza meg a körvonalak tisztaságát.

Az emberiség jelenlegi fokán túlnyomóak a felhőszerű és szabálytalan alakú formák, ez a többség helytelenül edzett elméjének produktuma. Amíg nem ellenőrzik gondolataikat, semmit sem látnak a maga valóságában. Azt is szokták mondani: az elme a valóság gyilkosa. Nem szabad engednünk, hogy kívülről induljon a gondolatképek alakítása. Ebben a kormány nélküli aktivitásban van minden benső küzdelem és spirituális nehézségünk forrása. Hogyan akarjunk tehát? A benső én kell, hogy meghatározza milyen gondolatsor alakuljon ki és fusson végig mentálestünkben.

Nos miért is kell végigjárni ezt az utat? Mikor az öntudat felszabadul a három test alól, újraegyesül Énjével. Ébredjünk tehát isteni létünkre. Ettől a pillanattól kezdve nem kételkedünk többé, hogy melyik is valódi énünk. Ekkor egy mindent felülmúló öröm és szabadságérzés önt el minket, s rájövünk arra, hogy a földi életben semmi sem nagyon fontos, sőt a legtöbb dolog egyáltalán nem az. Tápláljuk állandóan azokat a gondolatokat, amelyek ehhez a világhoz kötnek minket, és ne engedjük tudatunkat ismét az alsó testek hatalmába

ereszkedni. A száműzött hazatért. Három alsó testünkre letekintve már csak szolgálóknak tekintjük őket az illúzió világában.

Tehát az evolúció nem más, mint hogy azzá légy, aki vagy. Ha ezt megértik és megvalósítják, megértik annak a sokat emlegetett okkult tételnek az értelmét, hogy magad légy az ösvény! Fenn kell maradnunk a hegycsúcson, ahonnan az élet korlátlan láthatára nyílik.

Dr. Illés Valér